

ÖRÖMHÍR

X. évfolyam 2. szám

2023. II. negyedév

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

(Ő)szentség(e)

Nagyon összetett így ez a cím, mert-hogy a lényeg a szentség, sőt annak is a leglényege, veleje, közepe a szent, vagyis maga az Isten és ezek által a képzők, jelek, ragok, toldalékok és mi-egymás által mindaz, ami az Istennel összekapcsol minket.

Mindannyiunkban ott ég az az eredendő vágy, hogy szeretnénk az Istennel kapcsolatba kerülni. Olyan epekedve vágnék én is arra, hogy miként az evangélium egy-egy sorában az a néhány kitüntetett ember, akikhez odalépett Jézus és csak úgy megszólította őket, bárcsak engem is megszólítana olyankor, amikor a legtanácstalanabb vagyok, amikor képtelen vagyok döntést hozni, vagy „megcselekedni, amit megkövetelt a haza”.

És ez a tavasz tele volt, van és lesz olyan alkalmakkal, amikor egyesek nagyon direktben, személyesen élhetik meg azt, hogy megszólítja őket a SZENT. Akinek az ég erői vég nélkül éneklük, hogy „Szent, Szent, Szent”, akikkel együtt ugyanezeket a szavakat minden szentmisében énekeljük.

Nagycsütörtökön ezért telt meg a Székesegyház! (De régen láttam már Székesegyházunkat így megtöltve!) Vártuk, hogy szentelésre (ordinatio) felsorakozott ifjú titánjaink úgy kapják a szent rend első fokozatát a diakonátust, hogy egyúttal megáldás, megszentelés és felszentelés is legyen benne. De ezek nem „játék a szavakkal” címmel szerepelnek a mindenszentek litániája végén, hanem a hívő nép ezt várja, hogy áldottak legyenek, hogy minket is megáldjanak, megszentelve legyenek, vagyis szentség kegyelme járja át őket a lefoglaltságuk által és felszenteltek legyenek, vagyis a szentség alakítsa őket olyanná, hogy maga a Szent legyen jelenvalóvá általuk.

A diakónus szentelés pünkösdhétfőn oly módon folytatódik, hogy akkor azokat szenteli püspök atya,

akik házasság állapotuk mellett, Isten meghívottaiként szolgálatot vállalnak állandó diakónusként. Így lesz plébániánk egyik tagja, Marx Gyula is diakónus pünkösdi másnapján. Azért örülünk, hogy Őt Isten erre meghívta, mert általa egy olyan személy lesz itt köztünk, aki a felszenteltség révén a Szenttel von kapcsolatba minket!

Az, hogy április végén itt járt Őszentsége, Ferenc pápa, ezt nagyon sok szempontból elemezték már, mi is egy-egy vasárnapi prédikációban, vagy Plébániai Hírlevélben gondolkodtunk róla, de most gondoljuk végig úgy is, hogy már abban a megszólításban, hogy „Őszentsége”, benne kell, hogy legyen, hogy mi azt várjuk a pápával való találkozástól, hogy a Szenthez, Istenhez vigyen közelebb bennünket. És mindazok, akik eljutottak Budapestre, vagy akár a rádió, tévé és internet közvetítésével szinte milliós tömegbe verődve lélekben összegyűltek Budapestre, ők Ferenc pápa által is közelebb juthattak Istenhez.

Mert „hol szeretet és egyetértés, ott van az Isten”. A pápa tanítása által újraértelmeződhetett mindenkiben, hogy mit is jelent, hogy Isten szól hozzánk. Egy távoli országból, vagy még távolabbi földrésről elindult ember, egy összetört egészségű idős bácsika, egy fölszentelt pap aki egyben egy fehérruhás püspök, Szent Péter utóda a római székben és így kulcsok őre és ajtókat nyitogatója vagy zárója, az Anyaszentegyház legfőbb pásztoraként Jó Pásztor vasárnapján a báránycsorda után járó pastor bonus szól a 99 igazhoz és az I eltevédthez egyszerre.

És mi várjuk tőle, hogy ne csak a három itt töltött napban, hanem élete minden napján az életszentség magas fokán járjon, noha mi a gyón-

tatószebből kilépve már az első lépésnél bukdácsolunk. Budapest utcáin pedig kicsi fehér Fiat autójával, vagy éppen kerekesszékebe ülve, néhol nem pásztorbotra, hanem kampósbotra támaszkodva lépegetett, magyar földön zarándokolt Isten szolgáinak szolgálója (servus servorum Dei), és mi közel akartunk lenni hozzá, mert úgy akartak hallani, hogy az Isten (Deus) szól hozzánk és a szent (Sanctus) lesz benne és általa látható és hallható.

És nem kisebb alkalmak azok a szentségkiszolgáltatások, amelyeket plébániánkon ünneplünk! Mostani tavaszunk ebben is virágzó, hiszen szentmisék, szentgyónások, betegek szentsége mellett megvolt egy újabb csapat negyedikesnek az elsőáldozása, elkezdődtek a házasságkötések, május 14-én pedig sor került a bérmlásra, katekumenek és diákok esetében is. A szentség, mint hatékonyan működő jel és eszköz, hogy Isten különleges módon is belépjen életünkbe, megkezdje működését bennünk, mindannyiunkban. Átformál, hogy egyre inkább a Szent tükröződjön vissza bennünk, hogy a világot általunk járja át a Szent és az Ő szentsége.

A Szenttel való találkozás kerül elő ebben a lapszámban. És nem is annyira titkon reméljük, hogy noha a lap és benne az írás nem szentírás, de mégis vigye közelebb az olvasót a Szent Istennel!

Diakónusszentelés

Rátkai István: VELÜNK AZ ISTEN!

Nyugalom, béke, vágy a találkozásra, vágy a teljes önátadásra, a másokért való életre, szolgálatra. Ezen érzésekkel feküdtem le, s keltem fel nagycsütörtökön. Nem volt igazán izgalom bennem, vagy aggodalom. Egy nagy nyugalom és béke volt inkább. Külsőre lehet, hogy úgy nézett ki, hogy a sok találkozás, a feszített program révén pörgök, de belül nagyon nyugodt voltam. A helyemen éreztem magam, a béke varázslatos szigetén, Isten tenyerén.

Számomra a liturgia egyik legmélyebb pontja a kézrátétel volt. Itt spontán, magamban kifejeztem azon vágyamat, amit korábban is, hogy vágyom Istennek odaadni mindent. Ezen vágyam gyakran előkerült a szentelésre való készülétkben, amelynek egyik pontja volt, hogy minden nap igyekeztem 1-1 gondolatot, egy kis elmélkedést, az aznapi a Vele való kapcsolatban megtapasztalt ajándékot, vagy ajándékokat, érzéseimet leírni egy füzetbe. Ez a füzet szépen telítődött a szentelés napjáig (s azóta is telítődik). De ez a vágy, a Benne való lét, az Erte és másokért szentelt élet, valamint a Vele való élet vágya ott a lelkem mélyén nagyon erősen előtört bennem.

A kézfeltétel néhány pillanata belülről nem néhány másodperc volt, hanem sokkal több. Ott ezen szándékomat (az önátadást) kifejezve nagyon közel éreztem magam Istenhez, otthon voltam, Vele voltam. Ott az önátadás vágyában, annak a rövid imában való kifejezésében megjelent az a hatalmas Bizalom, az a vég-

telen Szeretet, aki életem legnagyobb ajándékát adta és adja naponta: Önmagát. Ezért a Bizalomért én nem lehetek eléggé hálás, aki ott volt velem a nehéz, sötét időszakokban, aki akkor sem távozott mellőlem, amikor én a legkevésbé akartam Őt magam mellé, aki akkor is értékesnek tartott, amikor gyűlöltem magamat. Ő nem kételkedett, hanem bízott bennem. Ott volt ezen sötét pillanatokban, de ott volt a legnagyobb örömeimben. Mindig bízott bennem, s hűségesen várt, várt, hogy felfedezzem, hogy van egy olyan valóság az életemben, aki tényleg mellettem van, aki minden nap kimondja, hogy értékes vagyok. Most is érzem az ő rejtélyes, szerető jelenlétét és mosolyát, s annyira jó!

Szentelési jelmondatomnak mindezekért is a velünk az Isten izajási felkiáltást választottam. Megtapasztalva Őt azóta is, érezve az ő vezetését, az ő jelenlétét, szeretném a vele való kapcsolat csodáját megélni, s hirdetni. Hirdetni vágyom, hogy valóban ott van velünk, hogy valóban szeret, hogy valóban értékesnek tart minket, hogy bízik bennünk, s hogy valóban közel áll hozzánk, s szeretné, ha megtapasztalnánk a vele való kapcsolat elmondhatatlan gazdagságát. Vágyik ránk, a hatalmas végtelen Isten ránk, véges, méltatlan emberekre vágyik, hogy felemeljen önmagához minket. Mekkora szeretet ez? S mekkora lesz ez a szeretet, ha engedem, hogy valóban szeressen!

A szentelés után, s azóta is mondogatom, hogy nem érzem magamat többnek, jobbnak, szentebbnek, de Istentől megérintettnek igen, amely érintés újra és újra buzdít, hogy tanúsítsam: Isten és ember kapcsolata lehet jó, de még mennyire jó!

Pongrácz Benedek (Bélatya):

„AMIT OLVASOL, HIDD, AMIT HISZEL, TANÍTSZ, ÉS AMIT TANÍTASZ, KÖVESD IS!”

2023. április 6. Nagycsütörtök. Még nincs 10 óra, de már zengenek a Szombathelyi Székesegyház harangjai, és a templom is megtelt már hívőkkel. Izgalom van bennem, hogy jókor legyek jó helyen, és minden feladatomat maradéktalanul ellássam a szentmisében. Talán ekkor még kicsit többet gondoltam magamra. Aztán amikor beértük a székesegyházba, rá kellett jönnöm, hogy odébb kell raknom személyes félelmeimet. Mert fontos esemény ez Istennek és mindannak, akit lételemmel, feladataimmal szolgálók. Ez rólam is szól, de legfőbb részt Istenről.

Még a szentelés előtt többen kérdezték, hogy milyen várakozás van bennem a szentelés kapcsán, hogy készülök rá. Bennem az a kép volt, ahogy a kereszttúton Jézus tenyerébe ütök a szeget, és felszegezik Őt a keresztre. A kereszt és a test elválaszthatatlan lesz, tartósan egymáshoz tartozik. Nem a fájdalom, hanem az összetartozást és megerősítés gondolata fogott meg igazán engem. Érdekes, hogy ez a szentelés alatt eszembe sem jutott, hanem a végtelenül egyszerű Isten felé tudtam fordulni, neki újra igent mondani és Vele tudtam találkozni, örülni. Volt bennem egy elképzelés, hogy mit szeretnék én megélni, és számomra miért fontos, de Isten ebből egy kicsit mást hozott ki, aminek pedig tiszta szívből tudtam örülni.

Továbbá jó volt megtapasztalnom a szentelésben az igazi, hitből fakadó örömet is. A sok mosolygós, ismerős tekintet, amellyel találkoztam, ahogy bevonultunk a

székesegyház kapuján, vagy a szentelés utáni találkozások, nem csak rólam tudtak szólni, hanem Istenről is. Az Ő jelenlétében megélni ezeket, talán nem kell nagyobb ajándék ennél. Ebből a tapasztalatból élni, ezt megosztani, valahogy ezt az élményt erőforrásként használni ahhoz a küldetéshez, amelyet János püspök atya a Szentírás átadásánál adott: „amit olvasol, hidd, amit hiszel, tanítsd, és amit tanítasz, kövesd is”. Talán ez volt a másik olyan pillanat, amit kitudnék emelni, ami igazán megérintett ott. Valódi küldetést kapta, amelyben a Szentírás tanúságát kell lételemmel sugároznom az emberek között. Örülök, hogy örömmel, nyitott szívvel tudtam fogadni a feladatot, nem magam kicsinységére és méltatlanságára gondolva. Hanem inkább arra gondolva, hogy az a szeretet, amelyet a szentelésben megélttem, hasonlónak tesz ahhoz, Aki engem igazán szeretett ott, abban a helyzetben. A szeretet hasonlóságot képes létrehozni. Szeretnék ebben a hasonlóságban élni, hogy valóban hasonló lehessenek Őhöz. A kötelet szeretném tovább keresni, amely egyre jobban egybefonja személyemet Istennek. Arra indít a szentelésben kapott szeretet, hogy valóban önmagamból kilépve elinduljak ebbe a két irányba. Egyrészt a Krisztushoz hasonulás irányába, másrészt pedig a körülöttem élők irányába.

Külön örömet jelentett számomra, hogy ennyien el tudtak jönni a kertvárosi plébániáról. Köszönettel tartozom mindazoknak, akik imádságukkal, személyükkel, idejükkel segítettek formációm és tanulmányaimat. Különösképpen is imáiban és szívemben hordozom a kertvárosi plébánia közösségét. Imádságos szeretettel üdvözöllek Benneteket!

Pápalátogatás 2023

Molnár János:
ÍGY LÁTTAM A PÁPÁT:
„AMIKOR A TÁVOLSÁG
IGAZÁBÓL KÖZELSÉG”

Annak ellenére, hogy a Szent István bazilika nagy kupolája alatt kaphattam helyet, így viszonylag távol voltam a Szentatyától mégis egy pilla-

natra bevillant, hogy most nem kellett elmennünk több ezer kilométert, hogy találkozzunk vele, hanem szinte karnyújtásnyira közel jött hozzánk. Így a bazilikában a relatíve nagy távolság valóban viszonylagos volt, hiszen ez a távolság már inkább közelség. Közel volt hozzánk fizikailag és lelkileg egyaránt.

Ahogy jelen volt köztünk, arra az órára azt élhettük át, hogy csak ránk figyel. Mert érdeklő, hogy mi van velünk, hogyan élünk és gondolkodunk. Mi fontos, mi foglalkoztat bennünket. Amikor a tanúságtételeket hallgattam, egy kicsit én is végiggondoltam, én vajon miről beszélnék, mit mesélnék el az életem-

ből, miként mondanám el. Nem igazán volt rá esély, hogy éppen ott a közelben megálljon, éppen ott rám nézzen, éppen engem megszólítson, de végig az volt bennem, hogy akár meg is történhetne, annyira közel van most hozzánk!

Tanításában pedig sok olyan mély gondolat volt, amelyeket nekem címzett üzenetként magammal tudtam hozni. Isten stílusának gyakorlása, amely a közelség, az együttérzés és a gyengédség olyan lelkipásztori tervet jelenthet, amely egy életre szóló feladatot jelent számomra!

Szeles Miklós: TALÁLKOZÁS A SZENTATYÁVAL

Idén április utolsó három napján Budapestre látogatott Ferenc pápa. A legnagyobb szabású programon, vagyis a vasárnap délelőtti záró szentmisén volt módom részt venni. Külön busszal utaztunk fel Zalaegerszegről fővárosunkba a hajnali órákban. A mise kezdete előtt már másfél órával lezárták a Kossuth teret, aminek az északi részén építették fel a nagy emelvényt az oltárral.

A szigorú beléptetést követően már reggel 7 óra után ott voltunk a téren. Már ekkor sokan voltak, így csak messze az oltártól a Rákóczi szobor közelében tudtunk megállni.

Ráhangelődésként a világosság rózsafüzért mondtuk el szép elmélkedésekkel kiegészítve. A közös ünnepelés előtt a Szentatya körbejárta a teret a pápamobillal, de így sem láttuk közelről. Másfél éve közelebb álltunk a kordonhoz, így akkor jobban láttuk Ferenc pápát.

Az egyik nagy kivetítőn tudtuk követni a misét, amely fél 10 kor kezdődött. Ferenc pápa az emelvény szélén elhelyezett papi székből úgy vezette a szertartást. Nem túl hosszú homíliájában Jó pásztor vasárnapja révén a hivatásról beszélt és igen megdicsérte a magyar népet. Erdő Péter bíboros úr végezte az oltárszolgálatot és az áldoztatás is simán lezajlott a nagy tömegben.

A pápai és a magyar himnusz hangjaival ért véget az ünnepi pápai szentmise. Lelkileg nagyon felemelő

érzés volt részt venni az eseményen. Érezhetően áradt a kegyelem a téren egész idő alatt. Igaz, hogy Ferenc pápát közelről nem láttuk, a személyes jelenléte mégis fantasztikus hangulatot varázsolt.

Visszagondolva a látogatásra úgy érzem, hogy hitemben ismét megerősödtem és ezen ünnepi esemény felidézése színesebbé teszi a hétköznapi szürkeségét.

Nagyon hálás vagyok a Jó Istennek, hogy életemben negyedszer vehettem részt pápai misén.

Ruisz Rita:

„KRISZTUS KENYÉR S BOR SZÍNÉBEN ÚR S KIRÁLY A FÖLD FELETT”

Ez év április 30-án abban a kegyelemben volt részem, hogy plébániánk szervezésében részt vehettem Budapesten a Kossuth téren a pápai szentmisén, amire nagyon készültem.

A szentmiséken heteken keresztül imádkoztunk Ferenc pápa magyarországi látogatásának sikeréért. Rögtön az első alkalommal megfogott ebből az imából néhány sor: „Szent atyánk, Ferenc pápa közelgő látogatása legyen kegyelem és erő forrása, hogy hitünkben növekedve egymással és a többi nemzettel békességben éljünk.” Számomra különösen fontos dolog, hogy hitünkben egyre növekedjünk, és hogy békességben éljünk. Ezért úgy gondoltam, hogy nekem ezen a szentmisén mindenképpen ott kell lennem, hiszen a Szent Atya, mint egy jó apa eljön hozzánk, mert szeret minket és fontosak vagyunk neki.

Vasárnap hajnali fél 3-kor indulunk. Utunkat János atya áldásával kezdtük meg, aki most sajnos nem jött velünk. Lelki vezetőnk ezen az úton a Mária Magdolna Plébánia káplánja, Bóka Balázs atya volt. Útközben természetesen imádkoztunk, és Balázs atya felolvasott Ferenc pápa korábbi szentbeszédeiből. Nagyon szép gondolatokat hallottunk, így igazán rá tudtunk hangolódni a szentmisére.

A térre beléptetőkapukon át ju-

tottunk be kb. fél 8-kor. Ekkor már rengeteg ember várakozott ott. Fiatal, idős, de talán kicsit többen voltak a fiatalok, aminek nagyon örülök. Bízom a mai fiatalokban, úgy látom, erős a hitük. Mi is elfoglaltuk a helyünket, és a szentmise kezdetéig közös imádkozással, a rózsafüzér imádkozásával telt az idő.

Aztán egyszer csak feltűnt a kivetítőn a Szentatya autója, majd a pápamobillal körüljárta a teret, amiből én a tömeg miatt semmit nem láttam, csak a kivetítőn követhettem. De az izgatottság, a meghatódottság, a boldog szeretetérzés, az összetartozás érzése szinte tapintható volt.

Szentmisén mindig jó lenni, és ezen a szentmisén nagyon-nagyon jó volt ott lenni. A Szentatya beszédét még többször el kell olvasnom, azonban nagyon megfogott, amikor azt mondta, hogy a katolicitás az az, hogy mindannyiunkat, akiket a Jópásztor név szerint szólított meg, arra hívott, hogy szeretetét befogadjuk és továbbadjuk, hogy az ő nyáját befogadóvá tegyük, és sohase kirekesztővé. Ez tényleg egy nagyon szép és mély gondolat.

Viszont a szentmisének a legemelkedettebb része az szerintem a szentáldozás volt. Amikor több tízezer ember együtt énekelte, hogy „Győzelemről énekeljen Napkelet és Napnyugat” Eddig igazából nem is figyeltem meg, nem értelmeztem ennek az éneknek a szövegét. Pedig hatalmas igazságról szól! „Krisztus kenyér s bor színében Úr s Király a föld felett” Ezt hallani több tízezer ember torkából együtt énekelve, gyönyörű volt!

A szentmise végén megkaptuk Ferenc pápa áldását, és szép csendes szétoszlott a tömeg. Mi is elindultunk haza. Az úton hazafelé még imádkoztunk az Irgalmasság Rózsafüzéréért és Balázs atya olvasott még nekünk a Szentatya beszédeiből, majd még egy filmet is megnéztünk Ferenc pápáról.

Áldottnak és boldognak érzem magam, hogy ezen a zárandoklaton és ezen a szentmisén részt vehettem.

Türjei női zarándoklat

A zarándoklat a keresztény élet ősi jelképe, hiszen a keresztény ember, úton lévő ember. Most, a nagyböjti időben talán még aktuálisabb, hogy belső lépéseket tegyék önmaguk és Isten felé. E gondolatokkal indultam Gyümölcscsoltó Boldogasszony napján sümegi és türjei zarándoklatra plébániánk közösségének tagjaival és plébánosunkkal, Molnár János atyával, különböző kérésekkel, vágyakkal, céllal megfogalmazva. Rózsafűzér-imával és szép Mária-énekekkel hangolódtunk az előttünk álló nap kegyhelyeinek felkeresésére.

Sümege bármely irányból érkezünk, a várhegy tetején álló, festői szépségű vár mintegy királyi korona ékeskedik a város fölött. A hegy tövében úticélunk a püspöki palota és toronysisakjával a Ferences templom hívogat. Vártam, hogy megnyíljon a püspöki palota kőatlaszok által őrzött kapuja, s beléhessek a veszprémi

püspökök rezidenciájába. E különlegesen szép hely és a kiállítás, a rokokó palota építetőjének, Padányi Bíró Márton püspöknek a története. A szépen felújított palota és lakóinak életét bemutató kiállítás, a püspöki lakrészben kialakított tárlat, a meglévő gyűjtemény és a feldolgozott ismeretanyag interaktív elemekkel és eszközökkel kiegészítve Padányi Bíró Márton püspök életének és Franz Anton Maulbertsch, a híres bécsi festő munkásságának nyomonkövetése, ami számomra is különleges élmény volt. Megcsodáltam a mesterek keze nyomát, tudását, és közben egy – egy fotó is elkészült. Többünkben megfogalmazódott: Vajon mit szólna az építető, ha ma láthatná a megszépült, újraéledt örökségét.

Az idő rohant, és éppen déli harangszóra érteztünk a palota melletti Sárlos Boldogasszony templomba. Lélekemelő és különleges volt a közös Úrangyala imádság

Urunk születésének hírüladása napján, a főoltár előtti Pieta, vagyis a Fájdalmas Szűz kegyképe előtt. Hiszen Mária fogadja Jézust a világba érkezésekor, és ő helyezi sírjába, adja át az Atyának. A megtestesülés csodája az imában, és kegykép Pietája, ez a kettősség együtt számomra megrendítő volt. A Szűzanya ölében a keresztről levett szent fiát tartja, arcán az anyai bánat mélységes fájdalomának jelei olvashatók le. A főoltár megkerülésével egy másik Pieta előtt imádkozhattunk ezen a gyógyulásokról híres kegyhelyen.

Időnk sem volt helyre tenni a látottakat, hallottakat, és máris Türijére érkezünk a szépen felújított, prépostsági Gyümölcsoltó Boldogasszony templomhoz. Az Árpád kori, román stílusú templom a csornai premontrei rendhez tartozik. Számomra még különlegesebb volt a templom, hiszen aznap ünnepeltük Urunk születésének hírüladását, ami a templom búcsúnapja is. Boldvai Márton Bertalan atya humoros és kedves fogadtatásban részesítette csoportunkat. Megismerhettük a premontrei római katolikus szerzetes rend történetét, s kicsit Bertalan atya mindennapjaiba is betekinthettünk. Kifejtette, hogy a Jóisten működése a mi életünkben is egy hosszútávú folyamat. Hiszen a Jóistennek egyenként is, külön - külön is, de mindannyiunkkal terve van. Meg kell találnunk életünk során a küldetésünket, azt a helyet, ahol kiteljesedhet az életünk. Ez azonban csak Istennel együtt élve lehetséges. Vegyük észre, hogy meghívást kaptunk a többre, a jóra.

A rendet 1120-ban Szent Norbert alapította, a fran-

ciaországi Prémontré nevű helyen. Szabályzatuk alapját Hippói Szent Ágoston regulája képezte. A szerzetesek a kolostori életen kívül lelkipásztorkodással és hiteles helyi tevékenységgel foglalkoztak. Nagy szerepet vállaltak az írásbeliség magyarországi elterjedésében is. Ma tanítással és térítéssel foglalkoznak. Bertalan atya elmondta, nem egy elvont közösségben élnek. Egy nagyon szép hasonlattal élt, azt mondta, úgy élnek, mint egy szív, úgy működnek, mint egy szív. Vagyis behálózják az egész közösséget. Ahogy a szervezetünkben a szívünk pumpálja a vért mindenhova. Ajándékká kell válnunk a közösségünk és mások számára. S nekünk is ezt kell tenni a családon belül, szeretteink, a közösség számára. Gyakorolnunk kell a szeretet dinamikáját a jó és rossz dolgainkban egyaránt. Kérte, hogy az apró dolgokban is igyekezzünk felismerni Isten jelenlétét.

Ezen bevezető és megszívelendő gondolatok után megtekintettük a templomot, melynek teljes külső és belső régészeti feltárása megtörtént. Láttuk az alapító sírhelyét, a XIV. századi Szent László legendát feldolgozó falképciklust és a falakat díszítő festések már Dorfmeister István munkáját dicsérték.

Szentmisével zártuk a zarándoknapot, amelynek fel-emelő és különlegesen szép eseménye volt a Gyümölcsoltó Boldogasszony napján lelki adoptálást vállalók ünnepélyes fogadalomtétele, a gyertyagyújtás egy megfogant életért.

Örülök, hogy mindennek részese lehettem. Lélekben feltöltődve, hálát adva érkeztem haza.

INTERJÚ

Dr. Varga Péter

Hátha elindul valami

A 2023. május 13-i fatimai engesztelésünk vendége Dr. Székely János megyéspüspök volt, aki a vasárnapi bérmálásra is maradt plébániánkon. Ferenc pápa látogatásáról, Fatima titkáról és bérmálásról beszélgetett vele Dr. Varga Péter.

Tisztelt püspök atya hogyan élte meg a Szentatya magyarországi látogatását?

Önmagában az egy hatalmas dolog, hogy Ferenc pápa harmadik alkalommal találkozik a magyarsággal. Ott volt Csíksomlyón és úgy gondolom, hogy meglepte és megdöbbentette őt pozitív értelemben, az a rengeteg ember, akik esőben, sárban imádságos lélekkel, zengő énekkel vettek részt a szentmisén. Eljött hozzánk az Eucharisztikus Kong-

resszus zárására és most eljött harmadszor a lelkipásztori látogatásra. Sok minden van e mögött. Úgy gondolom, hogy ott van e mögött a Ferenc pápa nagyon sok személyes élménye, kötődése a magyarsággal.

Mindig emlegeti, hogy Buenos Airesben voltak magyar nővérek az Angolkisasszonyok Rendjéből, akik egy nagyszerű iskolát működtettek, oda járt ő ki gyóntatni, szentmisét mondani és mindig emlegeti ezeknek a nővéreknek a nagyon nagy tehetségét, emberi tartását, imádságos lelkületét, életszentségét, illetve azt a sok történetet is, amelyeket meséltek a magyar kommunista diktatúráról, amely miatt nekik el kellett hagyni a hazájukat. Nagyon nagy élmény Ferenc pápa életében Jánics Ferenc jezsuita atyának a személye, aki szintén Buenos Airesben, a legszegényebbek között végezte a szol-

gálatát. Sok mindent tud Ferenc pápa a magyar történelemről.

Habsburg-Lotharingiai Eduárd, Magyarország szentszéki nagykövete amikor legelőször találkozott vele és bemutatkozott, hogy ő a magyar

nagykövet, akkor az arca felragyogott és csak annyit mondott, hogy: „A magyarok hősök.” Tud valamit erről a fájdalmas, nehéz, de ugyanakkor hősiességgel teli történelemről. Azt gondolom, hogy ez is benne van, hogy ő eljött.

Benne van talán az is, hogy Ferenc pápa nem sematikusan gondolkodik és lehet, hogy ő sok rosszat hall különböző médiumokon keresztül a magyar népről, de nem eszerint ítél, és sok minden van, ami nagyon tesz neki akár a mai magyar mentalitásban. Például a családvédelem: amikor hallgatta ezt Novák Katalintól, akkor mindig ámulattal és őszinte csodálattal reagált erre. Megígérte, hogy el fog jönni a repülőn a Kongresszus után és olyan típusú ember, aki ezt betartja. Hálásak vagyunk ezért, jelzi, hogy nincs benne ellenérzés a magyar néppel szemben.

Voltak ennek a látogatásnak gyönyörű csúcspontjai. Az egyik Brenner József atya tanúságtétele volt. Látszott, hogy Ferenc pápa megrendül, ahogy József atya odament, akkor felállt, pedig nehezen teszi ezt meg és megcsókolta a kezét. Nagyon szép volt a cigányok áldása, ahogy énekelve megáldották őt, több cigányembernek folytak a könnyei és Ferenc pápa odajött, szólt a kísérlőnek, hogy tolják oda és végighallgatta őket és hálás volt érte. Gyö-

nyörű volt a fiatalokkal való találkozás, ott egészen elemében volt, vidám volt, látszott, hogy sugárik belőle az öröm.

Mondott fontos dolgokat. A Sándor-palotában beszélt arról, hogy Európának meg kellene találnia a lelkét, azt a fajta szívet, amit az alapítóatyák akartak adni Uniónak. Adenauer, Schuman, de Gasperi, mind mélyen keresztény emberek voltak. Aztán beszélt arról, hogy az Unióban az egység nem lehet egyformaság, hanem tiszteletben kell tartani minden egyes népnek az identitását, a sajátosságát. Beszélt arról is, hogy mennyire fontos a család védelme, hogy az abortuszhoz való állítólagos jog az emberségünk tragikus kudarca, vagy arról, hogy a genderideológia képtelen látni a férfi és a nő identitásában, különbözőségében rejlő gazdagságot, tagadja ezt a lényegi különbséget.

Az is egy hatalmas dolog volt, amikor a záró szentmisén nem csak az ukrán népért, hanem az orosz népért is imádkozott és megemlégette, hogy mind a kettő a Szűzanyának van felajánlva. Ebben a háborúban nyilvánvalóan rengeteget szenved az orosz nép is, a katonáik, akik véreznek, a nép, amelyik éhez, pusztul.

Püspök atya említette szentbeszédében, hogy 1917. május 13-án a fatimai jelenés során a Szűzanya a bűnbánatra és a békére szólított fel, illetve Oroszország megtéréseért imádkozott.

Azt kevesen tudják, hogy a három gyereknek, Lúciának, Jácintának és Ferencnek a titokzatos találkozásai a mennyei világgal korábban kezdődtek, 1916-ban. Először a Béke Angyala jelent meg nekik, be is mutatkozott nekik ezekkel a szavakkal: „Én a Béke Angyala vagyok!” és kérte őket, hogy engeszteljenek, imádkozzanak a békéért. Ekkor adta át az első engesztelő imát is, amikor megtanította őket arra, hogy „*Uram, hiszek benned, imádlak téged, remélek benned szeretlek*” és utána folytatta, hogy „*kérem bocsánatodat mindazokért, akik nem hisznek benned, nem imádnak, nem bíznak benned és nem szeretnek.*”

1917. május 13-án jelenik meg először a Szűzanya. Egy fának a lombkoronája körül látják először a fényességet, egy ilyen különleges, villámhoz hasonló jelenségre lesznek figyelmesek, közelebb mennek és látják először a fényt és aztán a Szűzanyát. S ő kéri őket, hogy engeszteljenek, ajánljanak fel áldozatokat, mondják el a rózsafüzért minden nap a békéért. Később aztán a Szűzanya három titkot is átad nekik, többek között ezekben a titkok-

ban nagyon hangsúlyosan szerepel az imádság Oroszország megtéréseért. Ekkor dűl az első világháború, még a kommunista forradalom előtt vagyunk, ez is döbbenetes, hogy még 1917 októbere előtt vagyunk, májusban és már ez a gondolat ott van.

Döbbenetesen aktuális Fatimának az egész üzenete. Többek között arra tanítja a világot, hogy az igazi béke nem tud pusztán az erőviszonyok kiegyenlítődéből megszületni, az valahol mélyebben születik, az emberi szívekben, a nemzetek, a hatalmasok szívében. A szívek megtelnek, ahogy a héber „shalom” szó azt jelenti, hogy tele, ha megtelnek igazságossággal, szelídséggel, emberiséggel a nemzetek vezetőinek szíve is, akkor lesz a Földön lassanként igazi, isteni béke.

A holnapi bérnálásra készülve kérdezem Püspök atyát, hogy látja a mostani fiatalokat, a bérnáló fiatalokat?

Sokfélék a fiatalok. Sajnos egy elég nagy részük az valahogy úgy éli át, hogy valahogy nagy nehezen ezt a kötelező felkészülést végigcsinálja,

talán a szülők kedvéért, szokás kedvéért. Eljövöget, de a lelke mélyén az van, hogy most elég, most vége és így is történik. Nagyon fájdalmas dolog, mivel ott a templomban megígéri azt, hogy Krisztus útján jár, így fog élni, a keresztségi fogadalmat ünnepélyesen megújítja, de a lelkében pont az van, hogy most hagyom abba.

Talán azért, mert lázadó korban vannak.

Azt gondolom, hogy a népi vallásosság egy utolsó hulláma, amit itt átélhetünk, hogy van egyfajta sodró erő, hagyomány, ami úgy készíti a fiatalokat, hogy ezt még elfogadják, de már ennek a belső ereje hiányzik. Már a szüleikben sincs nagyon mély hit, sok esetben már a nagyszüleikben sem, tehát ez már csak egy gyenge utórezgése a valaha volt erős népi vallásosságnak. Ilyen módon ez nem is tud megmaradni. Van a fiatalok között talán egy jóval kisebb arány, akik nagyon is komolyan veszik. Tehát átélük és életre szóló élmény nekik a bérnálás. Magam is meglepődtem, hogy több olyan papnövendékünk is van, aki nagyon

emlegeti a bérnálása napját, sőt hát van olyan egy, aki akkor kapta a hivatást teljesen erősen.

Van akinek ez óriási és hiteles élmény, de sajnós azt látjuk, hogy a nagy többségnek nem. Ezért igyekszünk a felkészítést is a hittanórákon túl élményszerűvé tenni. Ennek egyik eleme a két-három napos ottalvós lelkigyakorlat, amit kérek a lelkipásztoroktól.

Igen, János atya is elvitte a bérnálásra készülöket Gyenesdiásra.

Hátha egy ilyen alkalommal, amikor több idő van, nem iskolai közegben vannak, körbe is ülnek, beszélnek életükről, szüleikről, arról, hogy mit hoznak otthonról, mi az, amit egy kicsit másképp szeretnének majd csinálni, mik a vágyaik. mi az, ami közelít a hithez, mi az, ami távolít tőle. Tehát amikor egy kicsit, őszintén felméri önmagukat, aztán van egy szép esti szentségimádás, levelet írnak Jézusnak, odaviszik neki a szívük üzenetét. Hátha elindul valami bennük!

Isten és a Közösség szolgálata

Lassan két éve, hogy Székely püspök úr megkérdezte, elfogadom-e a megbízását, hogy benevezzen az állandó diakónusok képzésére. Most, hogy a szentelésünk időpontja közeleg, megpróbáltam összegezni azt a három legfontosabb szempontot, melyek a képzésünk, formálódásunk, készületünk során megfogalmazódtak bennem.

KÖSZÖNET

Ha figyelembe veszem azt a tényt, hogy a diakónusi hivatás előzménye jóval hosszabb, mint az elmúlt két év, és szinte magába foglalja az egész életemet, nagyon hosszú azoknak a sora, akik Isten szolgálatához elvezettek.

Itt szeretnék köszönetet mondani a családomnak, papjainknak és tanárainknak, lelki vezetőimnek, munkatárs, akolitus és diakónus társaknak, barátoknak és példaképeknek, mindazoknak, akik buzdítottak, támogattak, és imáikkal kísérték, nem elfeledkezve azokról sem, akik már odafentről mosolyognak ránk. E helyen is szeretnék hála szívvel megemlékezni róluk.

LELKISÉG

Lelki vezetőnek János atyát kértem fel. Mindjárt a képzési időszak kezdetén feltettem neki a kérdést, lehet-e az ember méltó és alkalmas erre a feladatra. Ő akkor mondott nekem egy nagyon fontos mondatot, mely az egész időszak alatt újra és újra felbukkant, s meghatározta a lelki életemet: „A diakónus Isten felszentelt szolgálója.” Ez azt jelenti számomra, hogy a diakónus Istené, hátralévő életét teljes szívvel és lélekkel neki adja. Isten vezet, ő szabja a feladatot, nincs más tennivaló, mint járni az ő útján. Innen származik egyik választott felszentelési jelmondatom, melyet Jézus mondott

Lévinek, a vámosnak: Kövess engem! A felszentelés az isteni megszentelő és segítő kegyelem közlése. Isten majd alkalmassá tesz mindarra, amivel megbíz. A szolgálai mivolt pedig összefoglalása annak a tevékenységnek, melyre vállalkoztam.

Mindazzal, amit tennem kell, annak a közösségnek javát kell szolgálnom, amelyből származom. Régi regények mellékszereplői voltak azok a szolgálók, cselédek, akik a korábbi szolgálók gyermekeiként már ott születtek, kisgyermek koruktól fogva tanultak bele a főúri család szolgálatába, amely csak a halálukkal ért véget. Mindig hűségesen, és mindig elérhetően, de sosem előtérben állva végezték a munkájukat. Valahogy így szeretnék én is szerepelni az Isten főúri házában.

KÖZÖSSÉGEK

Számos szentelésre készülő társam számolt be arról, hogy feleségük fenntartással kezeli a készületét. Főleg a több kis gyermeket nevelő családokban él a félelem, nem vonja-e el az egyházi szolgálat a családfőt az otthoni jelenléttől, a részvételtől a család életében? Mivel nekem már csupa felnőtt gyermekem van, e tekintetben könnyebb a helyzetem. Felismertem, és elhatároztam ugyan-

akkor, hogy minden feladatot, amit lehetséges, feleségemmel közösségekben fogok végezni.

A képzésünk során bebizonyosodott számomra, hogy a diakónusi lét közösségi lét. Múlt hónapban lezárult az időszak, melyben társaimmal rendszeresen találkoztunk, de közös a szándék bennünk a kapcsolatok fenntartására.

Egyházmegyénkben is négyen kezdjük meg az állandó diakónusi hivatást, s legutóbb arról beszélgettünk, hogyan fogjuk közössé tenni a szolgálatunkat.

Végül nem szeretnék megfeledezni arról a plébániai közösségről sem, amelyből szolgálatom vétetett. Itt szolgáltam lelkipásztori munkatársként, akolitusként, s ahogy eddig, ezután sem nélkülözhetem a közösség imáit és támogatását.

Néha pedig szükség lesz a jóindulatúan elnéző mosolyra is. Utóbbi eseteknél mindig eszembe jut egy atyai jóbarátom észrevétele, aki egy ballépés után azzal vigasztalt: Senki nem fog emlékezni arra, milyen tökéletesen csináltál valamit. Akkor írod be magadat örökre egy közösség emlékezetébe, amikor valami mulatságos történik veled, vagy általad.

Galambos István

Miatyánk - V.

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!”

Gonosz lelkek
megálmodták
- s létrehoztak
számunkra
egy birodalmat,
hol a Mammon
fogja kezünk
s pénztárcánkat.

Hol az Isten?
Akkik kérdik,
ők nem értik:
Nem Ő hagyott
árván minket
s nem Ő adja
méreg-drága
kenyerünket.

Hol dőzsölnek
dúsgazdagok
s éhen halnak
ártatlanok,
hol a földet
vér áztatja
és életek
dőlnék romba.

Ő kenyere
lelki kenyér,
hogy ha kéred
s tiszta szíved,
neked adja
testét, vérét -
örök élet
reménységét.

